

Chương 223: Truy Tìm Ngân Sách

(Số từ: 3453)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:36 AM 04/05/2023

Với tư cách là Hội trưởng câu lạc bộ, tôi phải tham dự những sự kiện nhỏ đó.

Có tổng cộng 120 thành viên trong Royal Class. Vì số lượng sinh viên ít nên số lượng câu lạc bộ cũng không nhiều.

Tham dự cuộc họp của câu lạc bộ có Hội trưởng Hội học sinh Royal Class Ceres van Owan và Phó Hội trưởng.

Oliva Lanze, Hội trưởng câu lạc bộ 'Grace', cũng ở đó.

Ngoài ra, Layton Zabry, Hội trưởng của “Royal Class hàng tháng”, người đã gây ra một sự cố nào đó và bị Charlotte mắng mỏ nặng nề vì điều đó.

Sau đó, có thêm 5 senpai dường như là Hội trưởng của các câu lạc bộ khác.

Điều đó khiến tôi nhận ra rằng quy mô của Royal Class chắc chắn là nhỏ. Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều ngân sách dành cho việc hỗ trợ các câu lạc bộ còn lại, và vì một câu lạc bộ tập trung rất lớn như Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật đã được

thành lập bởi chúng tôi, nên chúng tôi cũng nhận được khá nhiều ngân sách.

Nghiên cứu phép thuật chắc chắn sẽ tốn rất nhiều tiền.

—5000 đồng vàng...

—5.000.000.000 won...

Đó là quá nhiều cho ngân sách của một câu lạc bộ trung học. Các câu lạc bộ khác không thực sự cần nhiều tiền như vậy để chi tiêu, vì vậy họ không lấy nhiều.

Tuy nhiên, nghiên cứu Ma thuật khá đặc biệt theo nhiều cách. Đối với việc này, nó giống như một lỗ đen ăn tiền.

Nhưng về mặt của Hội trưởng vạn vẹo là điều tự nhiên khi tôi đề nghị cô ấy tăng gấp ba ngân sách của câu lạc bộ chúng tôi.

“Có vấn đề gì vậy? Không giống như họ sẽ dùng nó để chơi, họ cần nó để học, vì vậy nếu cô vẫn còn một ít, thì nên đưa nó cho họ~”

Olivia Lanze, người áp đảo về phía tôi, chỉ mỉm cười dịu dàng khi cô ấy nhìn Ceres.

Ah, cô ấy thường hơi ngớ ngẩn, nhưng cô ấy chắc chắn ở bên cạnh tôi vào những lúc như vậy.

-.....

Tất nhiên, những người có vẻ không hài lòng với tình cảm to lớn của Olivia dành cho tôi trông giống

như họ vừa bị những lời nói của cô ấy làm cho tâm trạng tồi tệ.

Có thực sự là một điều tốt khi cô ấy đứng về phía tôi không...?

'Người là ai? Người nghĩ mình là ai?'

Tôi thực sự không biết phải làm gì khi mọi người nhìn tôi như thể họ đang hỏi: 'Người là ai? Người nghĩ mình là ai?' Nó không giống như họ đang nói bất cứ điều gì trực tiếp với tôi.

Tất nhiên, Hội trưởng hội học sinh không thể làm gì khác ngoài thờ dài.

"Reinhardt, mọi thứ đều có giới hạn, kể cả Royal Class. Tôi đã phân bổ ngân sách cao nhất cho câu lạc bộ của cậu mà tôi có thể. Cậu có biết rằng một cuộc họp khoa đã được tổ chức về điều đó? Không chỉ ở cấp độ hội học sinh."

"...Cô đã làm vậy?"

"Tất nhiên rồi. Không dễ để cung cấp đầy đủ cơ sở vật chất và kinh phí nghiên cứu. Chà, nếu cậu tham gia một câu lạc bộ của trường Đại học hoặc một câu lạc bộ có nhiều thành tích, thì việc nhận thêm ngân sách không phải là điều không thể, nhưng cậu thì không."

Theo yêu cầu liền lĩnh của tôi, Ceres đã bình tĩnh giải thích cho tôi.

“Tôi biết rằng có rất nhiều người tham gia cuộc họp của khoa cũng có quan điểm khá tiêu cực về tất cả những điều này. Tuy nhiên, ông Epinhauser và ông Mustrang đã kiên quyết khẳng định điều đó, đó là lý do tại sao cậu được phép nhận được nhiều sự hỗ trợ như vậy.”

Đó là một điều khác mà tôi không biết.

Hai giáo viên năm nhất đó đã rất nhiệt tình trong việc hỗ trợ chúng tôi nhiều nhất có thể, vì vậy có vẻ như mọi thứ đã diễn ra theo cách họ đã làm vì điều đó.

Tôi không thể ngờ rằng ông Epinhauser lại thực sự lên tiếng một cách nhiệt tình như vậy.

“Tất nhiên, tôi biết rằng nghiên cứu ma thuật đòi hỏi một số tiền không thể đếm được miễn là bắt đầu thực hiện nó, nhưng điều duy nhất tôi có thể nói với cậu là sự hỗ trợ mà cậu nhận được đã rất đáng kể, Reinhardt. Yêu cầu tôi tăng gấp ba lần về cơ bản là không thể.”

“À, tại sao~ Chúng ta là lớp đặc biệt, lớp đặc biệt. Họ nên làm bất cứ điều gì chúng ta yêu cầu họ làm~”

“Senpai, xin yên lặng một chút.”

Ceres, người không thực sự quan tâm đến những gì cô ấy nói, trừng mắt nhìn Olivia Lanze thay cho tôi, khiến cô ấy nao núng.

Cô gái đó chỉ sợ hãi khi ai đó nghiêm túc. Không, nhưng mặc dù tôi không thực sự tra cứu dữ liệu của cô ấy, nhưng có vẻ như cô ấy không chỉ tài năng trong việc sử dụng [sức mạnh thần thánh] mà còn có kiến thức rộng về cận chiến.

Tôi đã nghĩ rằng đúng là cô ấy giỏi chiến đấu, nhưng cô ấy lại hèn nhát như vậy.

Không phải là tôi chỉ muốn gây rắc rối bằng cách đột ngột yêu cầu tăng số tiền hỗ trợ mà chúng tôi nhận được trong một cuộc họp câu lạc bộ mà công việc duy nhất của tôi lẽ ra chỉ đơn giản là lộ mặt.

'Tiền bạc.'

'Nhận được một số tiền.'

Đó là vì Harriet đã ban hành mệnh lệnh nghiêm khắc đó.

Tất nhiên, ba điều tôi đã ra lệnh cho họ phát triển là không thể bắt đầu nghiên cứu mà không có bất cứ thứ gì.

[Ma pháp không gian] là một loại ma thuật cấp cao chưa thực sự là một lĩnh vực ma thuật và đối với Power Cartridge, chúng tôi phải thu thập nhiều loại đá mana khác nhau để nghiên cứu chúng một cách chính xác và Moonshine cũng cần nhiều thuốc thử để thử nghiệm đúng cách.

Vào thời điểm đó, vẫn chưa rõ liệu họ có thể thành công hay không, nhưng nghiên cứu của họ chắc chắn sẽ tiêu tốn rất nhiều tiền.

Ý tôi là, dù chúng tôi có bao nhiêu tiền cũng không bao giờ là đủ, vì vậy Harriet đã ra lệnh cho tôi kiếm thêm tiền nếu tôi muốn họ phát triển những thứ lỗi bịch như vậy.

Chết tiệt.

Tại sao cảm giác đó giống như một người vợ đang cầu xin chồng quyên góp thêm tiền cho những đứa con đang chết đói của họ đang thu mình trong góc nhà?

Harriet không phải vợ tôi, và các thành viên không phải con tôi! Nhưng tại sao tình huống đó lại cảm thấy như vậy?

Dù sao đi nữa, Harriet đã bảo tôi "Hãy đi và kiếm tiền!" vì vậy tôi đã đến nơi này để làm một cái gì đó về nó.

Ban đầu tôi định đi hỏi Harriet, người có rất nhiều tiền, tại sao cô ấy không dùng tiền của chính mình cho câu lạc bộ.

Nhưng sau đó tôi nghĩ rằng điều đó sẽ rất nhiều vượt quá giới hạn.

Vì vậy, dù sao đi nữa.

Tôi đang trong quá trình kiếm thêm tiền.

Tôi không chỉ đơn giản đến nơi nghiêm ngặt đó vì lợi ích của nó - đó là nơi họ lập ngân sách. Đúng là chúng tôi đã nhận được một khoản ngân sách khổng lồ cho các hoạt động của mình, nhưng rõ ràng là cuối cùng số tiền đó sẽ không đủ.

Điều đó chắc chắn là kỳ lạ.

Nếu đó là tiền của tôi, tôi sẽ chỉ nói “Ồ, thật tuyệt!” và đó sẽ là kết thúc.

Vì tôi chỉ đơn giản là nhận số tiền đó từ người khác dưới danh nghĩa nhận ngân sách, đơn giản là tôi không thực sự cảm thấy đó là tiền của chính mình và thực ra đó cũng không chỉ là tiền của tôi.

Đó là lý do tại sao nó dường như không đủ.

Ceres đã nói với tôi rằng thực tế là cô ấy không thể cung cấp thêm bất kỳ sự hỗ trợ nào vào thời điểm đó.

“Thật sự là không thể sao? Cô thực sự có thể không làm bất cứ điều gì về điều này?”

“Tôi muốn cho cậu nhiều hơn, nhưng đơn giản là tôi không thể. Vậy đó, Reinhardt.”

Ceres có vẻ lo lắng vì sự bướng bỉnh của tôi.

“Ceres, đây không phải là nơi duy nhất mà người ta có thể kiếm tiền, phải không?”

“...Cái gì?”

Olivia Lanze nghiêng đầu và chỉ vào một nơi nào đó. Tôi không biết cô ấy đang chỉ cái gì.

“Ồ, có lẽ... Hội học sinh Temple?”

"Đúng."

Olivia cười rạng rỡ.

“Nếu chúng ta nhận được một số tiền từ họ, liệu có thể thực sự tăng gấp ba ngân sách của chúng ta không?”

Thấy Olivia tự hào tuyên bố rằng chúng tôi nên lấy tiền từ nơi khác vì chúng tôi không có đủ...

Làm thế nào tôi nên nghĩ về nó?

Tôi cũng là một kẻ phạm pháp, nhưng ngay cả tôi cũng nghĩ rằng Olivia cũng kỳ lạ như tôi.

* * *

—Hội học sinh Temple.

Có Hội học sinh cho mỗi Lớp đặc biệt, và sau đó có một Hội học sinh chung chủ trì tất cả.

Giáo dục trung học của Temple bắt đầu từ năm 17 tuổi và kết thúc ở tuổi 22. Điều đó có nghĩa là Hội học sinh Temple chủ trì tất cả các hội đồng khác trong suốt sáu năm.

Tất nhiên, đã có rất nhiều ngân sách được phân bổ cho họ, vì vậy có thể yêu cầu nhiều hơn từ họ. Số tiền họ xoay vòng chắc chắn sẽ khác với của Royal Class.

—Ceres van Owen, Hội trưởng hội học sinh của Royal Class, cũng có một số ảnh hưởng nhất định

trong Hội học sinh Temple, nhưng cuối cùng, cô ấy lại bị áp đảo về quyền lực.

Bản thân Hội học sinh Temple đã là một thế lực to lớn trong Temple.

Mức độ hỗ trợ mà chúng tôi có thể nhận được từ Royal Class có những hạn chế của nó. Tất nhiên, họ luôn có thể yêu cầu nhiều hơn, nhưng họ đã tổ chức một cuộc họp cấp khoa, trong đó các giáo viên đã quyết định số tiền sẽ được trao cho chúng tôi. Rất khó có khả năng chúng tôi có thể yêu cầu thêm nữa.

Tôi không chắc điều gì sẽ xảy ra sau đó, nhưng thông thường, nếu một câu lạc bộ mới yêu cầu nhiều tiền hơn, họ sẽ bị nói rằng họ đang nói những điều vô nghĩa kỳ quặc.

Vì vậy, cách duy nhất để tôi kiếm được nhiều tiền hơn là lấy nó từ Hội học sinh.

Sau cuộc họp câu lạc bộ của chúng tôi, tôi đi xuống ký túc xá.

“Hội học sinh?”

“Ừm, số tiền chúng ta nhận được đã là nhiều nhất mà họ có thể cho, vì vậy họ là những người duy nhất có thể cho chúng ta nhiều hơn.”

“Hừm...”

Harriet là người đã liệu lĩnh bảo tôi kiếm thêm tiền, nhưng khi cô ấy xác nhận rằng phản ứng mà tôi

nhận được không tốt lắm, cô ấy có vẻ bối rối, miệng hơi nhếch lên.

Nhưng tôi cũng đã bất ngờ khiến họ làm điều gì đó kỳ lạ, vì vậy tôi muốn kiếm cho họ một ngân sách hào phóng từ đâu đó.

“Hội học sinh sẽ tăng ngân sách của chúng ta để dành như vậy sao?”

“Tớ nghi ngờ điều đó.”

‘Ceres cần nhiều tiền hơn? Tại sao?’

Có vẻ như Hội trưởng Hội học sinh không có nhiều phản ứng với yêu cầu của chúng tôi.

Harriet dường như cảm thấy hơi có lỗi, nghĩ rằng cô ấy đã đòi hỏi ở tôi quá nhiều.

“Tuy nhiên, chúng ta sẽ có thể sử dụng nhiều tiền hơn so với ngân sách thực tế của chúng ta.”

“Tại sao?”

“Bọn tớ... Bọn tớ quyết định sử dụng tất cả số tiền nhận được làm ngân sách của câu lạc bộ.”

Các sinh viên chuyên ngành ma thuật nhận được nhiều tài trợ nghiên cứu hơn các sinh viên khác, và theo yêu cầu, sẽ nhận được nhiều hơn số tiền tiêu chuẩn.

Có vẻ như các thành viên đã đồng ý sử dụng tất cả số tiền nghiên cứu mà họ nhận được làm ngân sách của câu lạc bộ. Khác với sự ép buộc của tôi,

có vẻ như họ quan tâm đến những dự án nghiên cứu đó.

“Vậy tổng cộng chúng ta có bao nhiêu?”

“Uhm... Nó thay đổi một chút từ lĩnh vực này sang lĩnh vực khác. Adelia và tớ nhận được nhiều nhất, đó là 1.000 đồng vàng mỗi học kỳ. Tớ biết rằng Christina nhận được 700 và Anna 500. Có lẽ nếu chúng ta cố gắng yêu cầu nhiều hơn một chút... Tổng cộng chúng ta sẽ có hơn 3.000 đồng tiền vàng.”

Adelia, người có tài năng liên quan ma thuật khá tốn tiền, và Harriet, người có tài năng trong mọi lĩnh vực ma thuật, đã nhận được khoảng 500 triệu won tiền quỹ mỗi học kỳ.

Chuyên ngành ma thuật thực sự nhận được sự ủng hộ ngoài sức tưởng tượng.

Trong mọi trường hợp, có thể ước tính rằng ngân sách của chúng tôi sẽ vào khoảng 8 tỷ won.

“Tại sao cậu đột nhiên nói về tiền?”

Liana de Grantz ghé qua và ngồi trên ghế sofa gần chúng tôi sau khi nghe chúng tôi nói chuyện khi cô ấy đi ngang qua.

“Có phải về Hội Nghiên cứu Phép thuật đó không?”

“Đúng.”

Liana gật đầu, biết về Hội Nghiên cứu Phép thuật, cô ấy dường như hiểu những gì chúng tôi đang nói.

“Cậu thậm chí cần nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Bọn tớ sẽ phát triển nhiều thứ khác nhau, nhưng lại chưa biết cách tạo ra chúng, vì vậy bọn tớ cảm thấy mình sẽ cần nhiều tiền hơn ngân sách hiện tại.”

Chúng tôi không có cách nào biết được mình sẽ phải chi bao nhiêu tiền để đạt được kết quả mong muốn.

Chúng tôi có một ngân sách khổng lồ và tiền của các thành viên, nhưng chúng tôi vẫn không biết liệu nghiên cứu có mang lại kết quả gì không.

Nếu tất cả chẳng là gì, chúng tôi sẽ thổi bay tất cả ngân sách mà chúng tôi có theo đúng nghĩa đen.

“Bọn tớ đã nhận được nhiều sự hỗ trợ nhất có thể từ Royal Class, họ thậm chí còn đến tận Hội học sinh để gõ cửa.”

Trước lời nói của Harriet, Liana chỉ nghiêng đầu.

“Cậu có thực sự chỉ cần lấy tiền từ bên trong Temple không?”

Mắt tôi sáng lên trước những lời của Liana.

“Tại sao? Sau đó cậu sẽ cho bọn tớ tiền chứ?”

‘Cậu không có nhiều tiền?’

"...Nghiêm túc. Tớ ghét phải nói điều này, nhưng đôi khi, cậu chỉ đơn giản là một kẻ ăn xin quá đáng. Trời ạ, nó chỉ... xấu thôi."

Tôi thậm chí không nói nhiều như vậy, nhưng khi tôi bắt đầu nói về việc cô ấy đưa tiền cho chúng tôi, có vẻ như đánh giá của Liana về tôi giảm đi khá nhiều.

"Tớ không biết cậu sẽ làm gì, nhưng nếu cậu thành công, liệu cậu có thể kiếm tiền từ nó không?"

Harriet nghiêng đầu trước lời nói của Liana, nhưng câu trả lời hiện ra khá nhanh.

"Nó không chỉ ở mức độ có thể kiếm tiền từ nó, nó sẽ đi vào lịch sử."

—Moonshine và Power Cartridges...

Tôi không chắc lắm về [Ma pháp không gian], nhưng chúng tôi chắc chắn có thể biến hai thứ đó thành tiền.

"Hmm, vậy thì, ký hợp đồng kinh doanh với người ngoài để nhận tài trợ nghiên cứu không phải là ổn sao?"

Tại sao chúng tôi chỉ muốn lấy tiền từ Temple?

Chúng tôi chỉ nên tìm một nơi nào đó sẽ đầu tư vào chúng tôi.

Sau khi Liana chỉ ra điều đó, cuối cùng tôi nhận ra rằng, trong khi tôi nghĩ ra kế hoạch đó cho hoạt

động kinh doanh của Rotary, tôi thậm chí còn chưa xem xét nó cho câu lạc bộ của mình.

“Cậu có phải là một thiên tài?”

“Dù sao đi nữa, nếu cậu có thể vạch ra một kế hoạch kinh doanh hoặc kế hoạch nghiên cứu, cậu nên làm. Cậu biết nhiều mà, phải không?”

Liana khoanh tay và mỉm cười tự tin.

“Tiền, đó là thứ mà gia tộc tớ có rất nhiều.”

Những vật thể có thể thay đổi tiến trình lịch sử nếu chúng được phát triển...

Công tước Grantz có đủ khả năng đầu tư vào những món đồ như vậy dù ông ấy muốn bao nhiêu.

"Huh? Vậy thì, tớ có nên hỏi cha không?"

Harriet de Saint-Owan cũng gật đầu.

Nếu đó là một khoản đầu tư, và không chỉ đơn giản là cho đi tiền của chính mình, thì điều đó không phải là quá nhiều để đòi hỏi.

—Đại Công tước Saint-Owan...

—Công tước Grantz...

Nếu chúng tôi nhận được sự hỗ trợ của hai Gia tộc đó, ngân sách của chúng tôi sẽ là vô hạn.

* * *

—Một vài ngày sau đó...

"Tớ đã bị cha mắng."

Khi Liana trở lại Temple, cô nhún vai và nói.

“...Cậu bị mắg à?”

Liana có vẻ hơi xấu hổ sau khi nghe câu hỏi của tôi nên cô ấy khẽ gãi má.

“Ông ấy bảo tớ đừng nói những điều vô nghĩa và kế hoạch nghiên cứu quá trừu tượng và hoàn toàn vô căn cứ.”

Đó là điều tự nhiên nếu người ta nghĩ về nó nhiều hơn một chút.

'Chúng tôi (một số thanh niên 17 tuổi) sẽ tạo ra những vật phẩm sẽ thay đổi thế giới, vì vậy hãy cho chúng tôi tiền.'

Ai sẽ đầu tư vào một số trẻ em? Temple cho chúng tôi tiền vì đó là Temple. Tất nhiên, các lực lượng bên ngoài sẽ không đơn giản tin tưởng chúng tôi.

Ngay cả khi chúng tôi giao nó cho Trung tâm nghiên cứu sau đại học của Temple hoặc Bộ Pháp thuật, họ sẽ gọi kế hoạch của chúng tôi là không thể tin được. Dù sao đi nữa, bất kể một tổ chức hay một người có bao nhiêu tiền, họ sẽ không đầu tư tiền của mình vào một số nghiên cứu rõ ràng là sẽ thất bại.

Chỉ vì một người có nhiều tiền không có nghĩa là người ta có thể tiêu nó vào bất cứ thứ gì mình gặp phải.

Ý tôi là, rõ ràng họ không có lý do thực sự để đầu tư vào chúng tôi.

“Dù sao thì, tớ xin lỗi.”

“Cậu xin lỗi cho cái gì? Tớ đã đủ hạnh phúc khi cậu thậm chí còn trao đề xuất của bọn tớ cho Công tước.”

“...Ồ vậy ư? Vậy tại sao cậu không bắt đầu tôn trọng tiểu thư của một công tước này thường xuyên hơn?”

“Khi chúng ta tốt nghiệp.”

“Được rồi. Chúng ta hãy dừng lại ở đây.”

Nó bị ràng buộc với cô ấy để gây rối một cách vụng về như thế.

Bất cứ khi nào cô ấy làm điều gì đó thực sự tốt, Liana sẽ luôn sơ suất ở điểm quan trọng nhất.

Liana de Grantz, người luôn hành động khá lạnh lùng và điềm tĩnh, đã thể hiện sự quyến rũ của mình khi cô trượt lên và bắt đầu hành động bối rối. Liana đã thất bại.

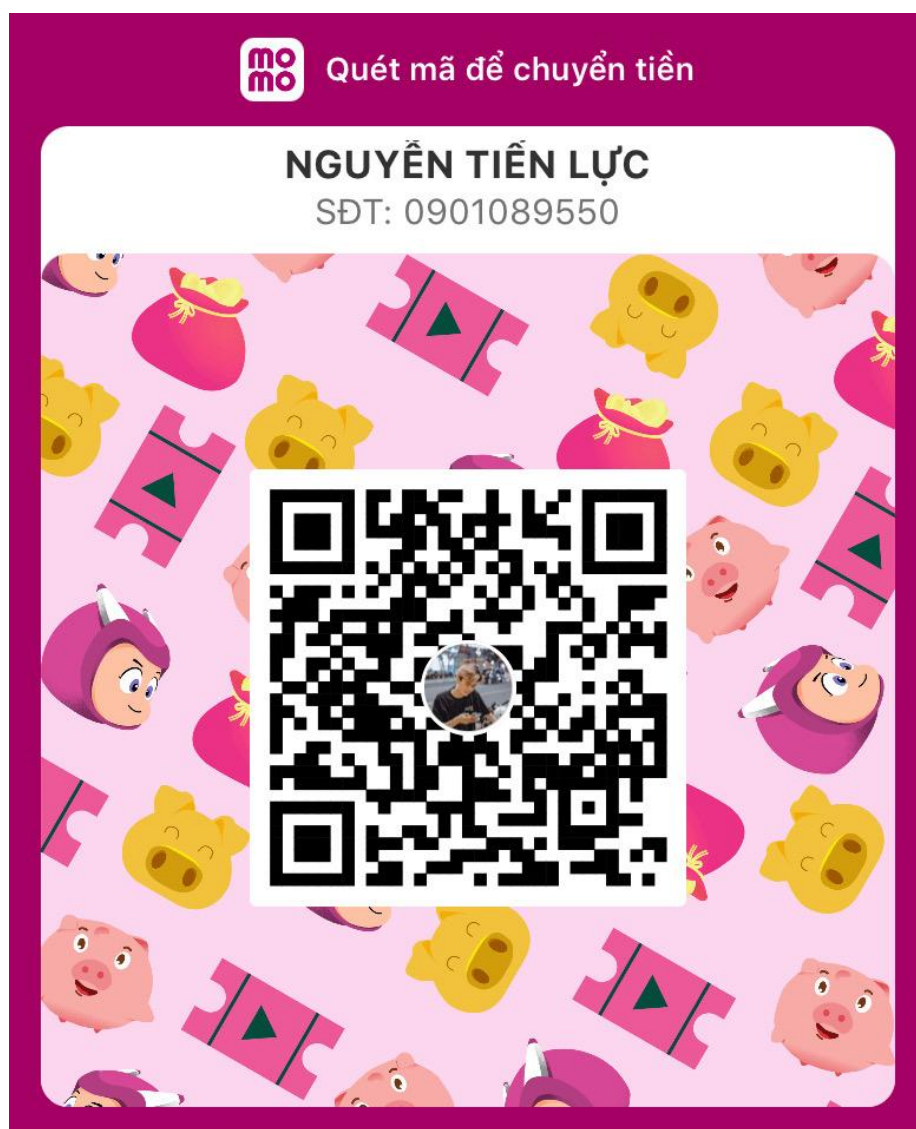
—Một lát sau...

Thấy Harriet quay lại với đầu đỏ bừng, tôi cảm thấy như mình đã biết trước kết quả cuộc nói chuyện của cô ấy.

“Tớ sẽ không bao giờ nói chuyện với cha nữa!”

Có vẻ như họ đã tham gia vào một cuộc chiến lớn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading